

MARIANA ZAPATA

Knižní hit od mistryně vtipných romantických příběhů

KULTI

Láska nebyla v tréninkovém plánu...

FRAGMENT

Kulti

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Mariana Zapata
Kulti

Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

KULTI

Mariana Zapata

FRAGMENT

Copyright © 2015 by Mariana Zapata
České vydání © Albatros Media, a. s., 2019
Translation © Romana Bičková, 2019
Cover photos © Ljupco Smokovski; PanicAttack; Dean Drobot;
Chinnapong; LightField Studios / Shutterstock.com

ISBN tištěné verze 978-80-253-4052-3
ISBN e-knihy 978-80-253-4153-7 (1. zveřejnění, 2019)

VĚNOVÁNÍ

Mému tátovi.

Jsi můj kamarád, spoluhráč, šampion, můj spolukonspirátor, moje opora kdykoli a vždycky, když tě potřebuju.

Jakýkoli otec, o kterém kdy budu psát, bude jen tvoje nepovedená replika.

Mám tě ráda, chlape.

(Takže se přestaň za volantem chovat jako šílenec, potřebuju, abys tu se mnou byl ještě hodně dlouho.)

Kapitola první

Zamrkala jsem. A pak ještě jednou. „Cos to řekl?“

Muž, který seděl za stolem naproti mně, svoji větu zopakoval.

Přesto jsem na něj dál nechápavě zírala. Slyšela jsem ho hned napoprvé, o to nešlo. Mluvil nahlas a zřetelně. Jenže můj mozek se nedokázal srovnat s větou, která vyšla z jeho úst. Všem jednotlivým slovům jsem rozuměla, ale chtít po mně, abych je v tu chvíli dala dohromady do jedné věty a pochopila je, bylo asi stejné, jako byste slepému řekli, ať se jde honem na něco podívat.

Prostě to nebylo možné.

„Já tě potřebuju, Sal,“ naléhal trenér Gardner, muž, který po mně to nemožné žádal.

Zaklonila jsem se na židli a prohlížela si jeho stříbrem protkané vlasy, hladkou tvář bez vrásek, polo tričko s logem Houston Pipers, které měl na sobě. Na to, že mu už povážlivě táhlo na padesátku, byl pořád fešák. A taky pitomec, který se pomátl na rozumu, ale každopádně fešák.

Jenže pohledný byl koneckonců i sériový vrah Jeffrey Dahmer, takže vzhled nebyl zrovna nejspolehlivějším ukazatelem duševního zdraví.

Uklidni se, zhluboka se nadechni a koukej se sebrat, Sal. Soustřed' se. Potřebovala jsem se zaměřit na něco jiného, abych se uvolnila. Vybrala jsem si stěny Gardnerovy kanceláře.

Po jeho pravici visela úhledná řádka diplomů. Na obou stranách pak byly fotky jeho syna a několik zarámovaných snímků týmu Pipers na hřišti v průběhu let – můj nejoblíbenější byl obrázek z loňského roku, kdy jsme vyhráli ženskou profesionální ligu. Gardner stál upro-

střed s trofejí, takovou třínohou příšerností, zvedal ji nad hlavu. Já byla hned vedle něj, pod jednou paží míč, se kterým se hrálo utkání, a druhou jsem objímala Jenny, naši brankářku. Stejná fotka visela i v mém bytě jako připomínka těch dvaceti let dřiny, která se nakonec vyplatila. Navíc mi sloužila jako motivace ve dnech, kdy jsem ráno seděla na posteli víc mrtvá než živá, pomáhala mi vstát a vyrazit na můj každodenní osmikilometrový běh.

„Sal.“ Hlavní trenér našeho týmu zopakoval moje jméno. „Nikdy jsi mě nezklamala. No tak,“ pobízel mě tlumeným, hravým hlasem, který působil dojmem, že mi dává na výběr.

Nedával.

Z pouhého pomyšlení na to, co ode mě žádal, se mi rozbušilo srdce. Ve chvíli, kdy v jedné větě vyřkl slova „ty“ a „tisková konference“, se můj nervový systém zasekl. A jakmile dodal „dnes“, můj mozek mi popřál hodně štěstí a vypnul. Nezmohla jsem se na nic než na tupé civění.

Já. Tisková konference. Dnes.

To bych si radši nechala vrtat zub, darovala ledvinu a zároveň měla zácpu. Vážně.

Včera večer, když mi Gardner volal, jsem o tom moc nepřemýšlela. Ani mě nenapadlo se bát, když mě požádal, abych za ním přišla do kanceláře v hlavním sídle Houston Pipers, protože se mnou potřebuje osobně něco probrat. Měla jsem se z toho vyvléknout, vymluvit se na křeče nebo střevní chřipku, jenže na to už teď bylo pozdě.

Nakráčela jsem přímo do pastí, fyzicky i psychicky.

Objektivy kamer a foťáků. Spousta. A všude.

Panebože, chce se mi zvracet, jen na to pomyslím.

Moje první myšlenka byla: Ne. Prosím, to ne. Jsou lidi, co mají strach z výšek nebo ze tmy, klaunů, pavouků, hadů... Já sama jsem si nikdy nedělala legraci z nikoho, kdo se něčeho bál. Jenže tenhle můj strašlivý děs z mluvení před kamerou, zatímco se na mě dívá dav lidí, už mi nejmín stokrát vysloužil nadávání do srabů, především od mého bratra, ale i to se počítá.

„Tak co, řekneš mi, že to nedokážeš?“ Gardner povytáhl obočí, aby potvrdil, že mi skutečně nedává na vybranou, a zároveň mě provokoval slovy, o kterých věděl, že mě vyburcují. Byla jsem v deset hodin dopoledne v jeho kanceláři, protože tu chtěl právě *mě*, nikoho jiného.

Hajzl.

Kdybych byla slabší, než jsem, nejspíš by se mi roztřásl spodní ret. Možná bych dokonce mrkáním zaháněla slzy ve snaze se nerozbrečet. Oba jsme věděli, že ho nemůžu odmítnout. Že mu neřeknu ne.

I kdyby mě to mělo zabít, vždycky udělám, co mi řekne. A on na to vsázel i teď. Protože jsem byla blbec, který se nechá vyprovokovat. Když mi v jedenácti letech někdo řekl, že určitě nevylezu na ten obrovský strom, a já si zlomila ruku, protože jsem na něj samozřejmě vylezla, mělo mi to sloužit jako poučení, že čas od času je lepší ustoupit. Ale to se nestalo.

V duchu jsem si natáhla svoje ponožky velké holky (rčení, které mi jako malé vnutil táta, protože obvyklé „kalhotky velké holky“ mu připadaly moc úchylné).

„Tak dobře.“ Zasklebila jsem se, muselo to vypadat, že mi právě dělají klystýr. „Ale... proč tam nejde Grace? Nebo Jenny? Všechny rozhovory a tak přece dělají ony.“ Protože já se všem rozhovorům vyhýbala jako čert kříži, a především těm před kamerou.

„Grace jsem o to nepožádal, protože jsem si myslel, že bude nejlepší, když tu uděláš ty,“ vysvětlil mi, proč se s žádostí neobrátil na naši ostřílenou týmovou kapitánku. „A Jenny dorazí až v neděli.“

Znovu jsem prudce zamrkala, bála jsem se, že se zároveň pozvracím a poseru. Cítila jsem, jak mi samovolně nadskakuje noha, a rychle jsem na ni přitlačila dlaní, abych třas zarazila.

Gardner mi věnoval laskavý úsměv, naklonil se přes skleněnou desku svého obřího stolu a sepal ruce. „Ani ses mě nezeptala, proč se ta tiskovka vůbec koná.“

Jako by mi na tom záleželo. Klidně to mohla být tiskovka k objevení léku na rakovinu a mně by to bylo putna. Tak jako tak by moj

největší starostí bylo se z toho nesložit. Moje srdce se splášlo už jen při pomýšlení na to slovo začínající na r, ale silou vůle jsem se přiměla nasadit klidný výraz, který by neprozrazoval, že právě bojuju se zachvatem paniky. „Fajn, proč se koná?“ vymáčkla jsem ze sebe.

Příprava na novou sezonu začínala našemu týmu za týden a půl, takže jsem podvědomě měla za to, že se tiskovka bude týkat právě toho.

Jenže sotva jsem tu otázku vypustila z pusy, rty našeho hlavního kouče se roztáhly v úsměvu. Hnědé oči mu zářily. Naklonil se přes stůl a řekl něco, co bylo stejně zlé, ne-li ještě horší, než jeho žádost, abych šla na tiskovou konferenci. Třináct slov, na která jsem nebyla připravená. Třináct slov, která mi měla změnit život, i když jsem to ještě netušila.

„Právě nám potvrdili, že v letošní sezoně převezme roli asistenta trenéra Reiner Kulti,“ pronesl Gardner tónem, jako by říkal: „Tohle je to nejlepší, co se mohlo stát.“

Můj výraz jasně říkal: „Ne, to teda není.“

Chvilí mu trvalo, než se přestal usmívat a upřel na mě zmatený pohled, ale nakonec se to stalo, jako když se pomalu, ale jistě hroutí věž z hracích kostek.

„Co se tak tváříš?“

* * *

Když jsem Reinera Kultiho viděla v televizi poprvé, bylo mi sedm let. Dodnes si přesně pamatuju okamžik, kdy se objevil na televizní obrazovce: bylo to semifinále Altus Cupu, fotbalového turnaje, který se hrál každé tři roky a na němž se všechny národní týmy ze všech zemí světa navzájem hlava nehlava vyřazovaly, dokud nezbyl jen vítěz. Byla to nejsledovanější sportovní událost na světě.

Proč by taky nebyla? Fotbal, *futbol*, kopaná je nejčastěji provozovaný sport ve všech obydlených koutech světa na všech kontinentech.

Nediskriminuje. Můžete být malí, velcí, tlustí, tencí, chudí nebo bohatí, a stejně vám stačí jen aspoň přibližně nafouknutý míč a něco, z čeho si postavíte bránu, což může být cokoli. Plechovky od kafe. Plechovky od coly. Popelnice. Cokoli. Můžete být holka nebo kluk, můžete mít dres nebo nemusíte. A jak vždycky říkával můj táta, k tomu, abyste se naučili techniku, jste nakonec nepotřebovali ani boty.

Vzhledem k tomu, že můj brácha fotbal hrál a miloval – a já si tehdy z nějakého důvodu myslela, že můj bratr je nejúžasnější člověk všech dob – jsem zhruba v šesti letech rodiče přiměla, aby mě taky přihlásili do fotbalového týmu. Mamka se tak trochu zhrozila a přihlásila mě i na karate a do plaveckého kroužku. Jenže já v hloubi duše odjakživa věděla, že fotbal mám radši než cokoli jiného.

Z tátovy strany jsem byla potomkem dlouhé řady fotbalových fanatiků. Casillasovi nikdy moc nehráli, ale o to víc fandili. S výjimkou mého staršího bratra, který údajně fotbalové nadání a zájem jevil od chvíle, kdy se naučil chodit, moje rodina na fotbal jen koukala.

Ale co si vzpomínám, a podle toho, co už nejméně stokrát vyprávěl můj táta, se tehdy před výkopem právě s mým bratrem dohadovali, jestli Španěl s Němci v zápase zametou, nebo ne. Chvilí po poločase už muselo Německo vystřídat většinu hráčů kvůli tomu či onomu zranění.

Eric, můj brácha, tehdy prohlásil, že s Německem je konec, a táta mu odporoval, že oba týmy mají ještě čas skórovat.

A já v duchu zcela jasně vidím svěžího devatenáctiletého hráče, jak nastupuje na trávník. Byl poslední z celého německého týmu, kdo ještě mohl střídat, byla to jeho premiéra na mezinárodní scéně. Jeho světle hnědé vlasy vypadaly díky zrnitému obrazu ještě světlejší, tvář měl hladkou, k tomu štíhlé tělo s dlouhými údy... pane jo, byl to ten nejhezčí a nejmladší hráč, kterého jsem do té doby na Altus Cupu viděla.

Po pravdě řečeno to Němci vážně měli mít spočítané. Všechno bylo proti nim. Sakra, dokonce i jejich vlastní fanoušci už tou dobou nejspíš byli proti nim.

Nezdálo se ale, že by o tom jejich fotbalové mužstvo někdo zpravil.

V jednu chvíli mezi začátkem druhého poločasu a okamžikem, kdy se na časomíře rozsvítila devadesátá minuta značící konec regulérní hrací doby, ten hubeňour s roztomilou tvářičkou, který mi nepřípadal o tolik starší než já, i když byl, obral o míč španělského útočníka, který se řítíl na německou bránu, a rozběhl se. Běžel a běžel a běžel a nějakým zázrakem se mu podařilo setřást všechny soupeře, kteří se vrhli za ním.

Dal nádherný, nemilosrdný gól, zavěsil míč přímo do šibenice. Balon proletěl vzduchem do pravého horního rohu brány a zajistil si zápis do knihy rekordů.

Táta zaječel. Eric řval. Celý stadion i komentátoři byli nadšením bez sebe. Ten kluk, který v životě nehrál na světové úrovni, dokázal něco, co od něj nikdo nečekal.

Byl to jeden z těch okamžiků, co vás nabudí. Jasně, vy jste se o nic zásadního nezasloužili, ale navodilo to ve vás dojem, že ano. Měli jste pocit, že dokážete cokoli, protože to dokázal i tenhle člověk.

Připomnělo vám to, že nic není nemožné.

Vím, že jsem stála před televizí a povykovala spolu s tátou, protože mi to přišlo jako ta nejlepší reakce. Ale hlavně si pamatuju, že jsem si v tu chvíli byla jistá, že tenhle Kulti, Němec s osmičkou na dresu, který vypadal, že mu sotva dali řidičák, je toho roku nejlepší fotbalista na celém světě.

Udělat něco, co by do vás nikdo neřekl, ve chvíli, kdy vám nikdo nevěří...

Kristepane. Teď, když už jsem dospělá a dívám se na to s odstupem, už chápu, proč na mě udělal takový dojem. Dává to smysl. O tom gólu se lidi baví dodnes pokaždé, když se mluví o nejlepších momentech historie Altus Cupu.

Co byl pro mě bod zlomu? Kdy jsem se rozhodla, že půjdu za svým snem o zelené trávě, dvou brankách a černobíle kostkovaném míči? Tahle chvíle. Ten gól všechno změnil. Byl to okamžik, kdy jsem se rozhodla, že chci být jako tenhle chlap – tenhle hrdina.

Svůj život, svůj čas a svoje tělo jsem zasvětila tomuhle sportu, a to všechno kvůli hráči, kterého jsem dál sledovala, podporovala a milovala celým svým dětským srdcem, kvůli patronovi fotbalu – Reinerovi Kultimu. Jemu ta chvíle změnila kariéru. Stal se zachráncem Německa, národní hvězdou. Za dvacet let své hráčské kariéry se stal nejlepším, nejoblíbenějším i nejnenáviděnějším fotbalistou všech dob.

Do sedmnácti jsem měla jeho plakáty polepený každý centimetr stěn ve svém pokoji a všem jsem vykládala, jak se za něj jednou provdám.

Ale ještě před tou mánií a ohlašováním svatby jsem mu jako dítě napsala několik dopisů. „Jsem tvoje největší fanynka,“ stálo v jednom, psaném fixami a voskovkami na barevné čtvrtce. Nikdy jsem na ně nedostala odpověď.

Ale tohle jsem si nechala pro sebe.

Navíc už uběhlo deset let ode dne, kdy se muž, který si už tehdy za svou výbušnost a herní kreativitu vydobyl od fanoušků přezdívku „Král“, oženil a já jsem v záchvatu vzteku všechny plakáty ze zdi strhala.

Jako fakt, copak nevěděl, že si má vzít mě a že spolu budeme mít fotbalové superděti? Že mě má jednoho dne potkat v letadle a okamžitě se do mě zamilovat? Jo, očividně mu o tom nikdo neřekl, a tak se oženil s nějakou herečkou, majitelkou prsou, která podporovala zákonům zemské přitažlivosti.

A ani ne o rok později provedl další věci, které jsem mu nemohla odpustit.

Nic z toho ovšem Gardner netušil.

* * *

Seděla jsem naproti kouči, který mě trénoval už čtyři roky. Narovnála jsem se a pokrčila rameny. Co se tak tvářím? Jako bych nebyla ani trochu ráda? „Hele, přece víš, co se stalo mezi ním a mým bráchou, ne?“

Nejspíš jsem v tu chvíli spíš čekala, že to neví, protože jinak by

mi zprávy o angažování Reineru Kultiho rozhodně neoznamoval tak nadšeně.

Ale Gardner jen přikývl a pokrčil rameny, ve tváři stále stejný zmatený výraz. „Samozřejmě, že to vím. Právě proto jsi nejlepší člověk na tu tiskovou konferenci, Sal. Vedle Jenny a Grace jsi jednou z nejznámějších a nejoblíbenějších hráček týmu. Jak že ti to říkají, texaská růže?“

Texaská růže. Fuj. Měla jsem pocit, jako bych se ocitla zpátky na střední, jako soutěžící o titul královny plesu, místo holky, která na plesy nechodila, protože většinou tou dobou hrála zápas.

„Kulti zlomil –“

„Já vím, co udělal. Naše PR oddělení už o tom, co se mezi Kultim a Erikem stalo, mluvilo včera na poradě, když nám oznámili, že ho najali. Nikdo z toho nechce dělat telenovelu. Vylezeš na kameru a věnuješ celému světu ten svůj kouzelný úsměv, protože právě to tým potřebuje. Není to nic dramatického, a hlavně musíme všichni táhnout za jeden provaz, aby se lidi soustředili na nás, a ne na něco, co se stalo kdysi dávno. Jde o deset, maximálně dvacet minut. Ty, já a on. Odpovíš na pár otázek a bude to vyřízené. Přísahám, že pak už po tobě nikdy nic takového chtít nebudu.“

Moje první myšlenka byla prostá: Za tohle může Erikova holenní a lýtková kost.

Měla jsem sto chutí začít hlavou mlátit do stolu, který stál mezi mnou a Gardnerem, ale udržela jsem se. Místo toho se mi strachem sevřel žaludek. Měla jsem z toho regulérní křeče, musela jsem si přitisknout ruku na břicho, jako by mi snad to gesto mohlo ulevit. Znovu jsem si povzdychla a smířila se se skutečností, kterou přinášela Gardnerova slova.

* * *

To zvládneš, Sal. Dokážeš to.

Když jsem byla ještě malá a táta po mě žádal něco, do čeho se mi nechtělo, což se stávalo hlavně v případech, že to bylo něco, čeho jsem

se bála – třeba zabíjet ty hnusné obrovské létající šváby, co nám lezli do domu – namířil na mě ukazovák a španělsky mi řekl: „*Si puedes.*“ Dokážeš to. A já jsem třeba i se slzami v očích vlezla vyzbrojená botou do místnosti, v níž poletovala ta odporná dábelská stvůra, a udělala jsem to, i když jsem vůbec nechtěla.

„Dokážu to, udělám to“ bylo motto, které jsem vyznávala za všech okolností. Nesnášela jsem lidi, kteří mi tvrdili, že něco nedokážu, i když to bylo něco, do čeho se mi nechťelo. A právě na to trenér Gardner spoléhal, když mi nakázal jít na tu tiskovou konferenci.

Dokážu to. Zvládnou být ve stejné místnosti jako Reiner Kulti. Poprvé v životě budu sedět jen kousek od něj, před kamerami několika televizních štábů. Prkotina.

Uvnitř jsem se ale zkroutila do kuličky jako mrtvý pavouk a modlila se, abych se rozpadla v prach, a to radši dřív než později. Jímala mě hrůza, fobie, která neměla opodstatnění. Nikdo nikdy neříká, že strach je logický, protože není. Je hloupý a iracionální a na škále přišernosti od jedné do deseti dosahuje hodnoty tak padesát.

„Připravená?“ zeptal se mě Gardner, když jsme čekali na zahájení tiskovky. Novináři a reportéři vedle v tiskovém středisku se halasně bavili. Zvedal se mi z toho žaludek. Jak se tohle krucinál mohlo stát? Byla jsem až třetí v pořadí hráček, které se obvykle staraly o mediální obraz týmu, a z dobrého důvodu.

Dokázala jsem před tisíci lidí hrát fotbal, ale ve chvíli, kdy se ke mně přiblížil objektiv kamery na míň jak tři metry, úplně jsem vypnula. Byla jsem jako Ricky Bobby ženského profesionálního fotbalu. Určitě někde existovalo video, na kterém během rozhovoru hrozivě rozhazuju rukama. Vypadala jsem jako idiot, koktala jsem, potila jsem se a klepala se jako osika. Všechno naráz.

Dlaně jsem měla lepkavé, jako bych si jimi právě otřela záda po dlouhém běhu, v podpaží koláče potu... a nadsakovala mi noha. Obě nohy. A když se mi takhle trásly nohy, znamenalo to, že je situace vážná.

Ale místo abych přiznala, jak jsem nervózní, jsem si prostě jen strčila ruce do kapes, poděkovala všem bohům, že tepláky, které jsem si ráno oblékla, jsou dost volné, aby nikdo neviděl, že nemám pod kontrolou vlastní končetiny, a vyloudila na tváři úsměv. „Připravená,“ zalhala jsem se zaťatými zuby.

Gardner mě ale k mé smůle znal dost dobře, aby okamžitě poznal, že lžu, jako když tiskne, a nahlas se rozesmál. Jeho ruka mi přistála na rameni. Zatřásl mnou. „Jseš úplně hotová. Neboj, bude to v pohodě.“

Jedna z našich píáristek vystrčila hlavu zpoza rohu chodby, zamračila se a zase zmizela.

Nezvládnou to.

Zvládnou to.

Po krátkém záchvatu kašle jsem si řekla: Dokážu to. Doopravdy.

Ve vedlejší místnosti někdo do mikrofonu zahlásil: „Ještě moment, prosím.“ Moje noha se rozklepala ještě víc.

Panebože.

„Myslím, že jsem se právě trochu pozvracela,“ zamumlala jsem spíš sama pro sebe, než pro Gardnera.

„Bude to v pohodě,“ ujistil mě znovu se soucitným úsměvem.

Odkáslala jsem si a přikývla. V duchu jsem sama sebe úpěnlivě prosila, abych zůstala v klidu. Několikrát jsem se rychle nadechla a vydechla, potom jsem zhluboka nasála do plic vzduch a zadržela dech, což jsem dělávala, když jsem byla příliš rozčilená před zápasem.

A ani teď to nepomáhalo.

Zvedl se mi žaludek, musela jsem potlačit nevolnost.

„Kde vůbec vězí?“ zeptala jsem se.

Gardner se na mě překvapeně podíval, jako by ho moje otázka zaskočila. „Víš, že ani nevím? Nejspíš ho nechali čekat v nějaké jiné místnosti.“

Odpověď jsme dostali o vteřinu později, když se vrátila ta píáristka, co se na nás předtím byla podívat. Koutky úst měla svěšené. „Máme problém.“

Kapitola druhá

„Sal, *ne ne*.“

„Jo.“

„Sal, já si nedělám legraci. Ani trochu. Fakt ne. Prosím, proboha tě prosím, řekni mi, že je to jen *vtip*.“

Opřela jsem se hlavou o pelest postele a zavřela jsem oči. Rty jsem roztáhla v chmurném, poraženeckém úsměvu. Všechno bylo ztraceno. To odpoledne se opravdu stalo, nešlo tomu utéct. A tak jsem Jenny vyklopila celou pravdu. „Jo, přesně tak to bylo.“

Jenny zaúpěla.

Jenny byla opravdová kamarádka, taková, co cítí vaši bolest a trpí s vámi. Vzdychla tak zhluboka, že se to ke mně doneslo i ze vzdálenosti tisíce kilometrů. Moje potupa byla její potupa. S Jenny Miltonovou jsem se spřátelila hned, jak jsme se před pěti lety poprvé setkaly na soustředění národního týmu Spojených států amerických – „nejlepších“ hráček země.

„*Ne*,“ zaskučela znovu a zajíkla se. „*Ne*.“

Ale ano.

Vzdychla jsem a v duchu si znovu přehrála těch dvacet minut strávených před kamerami. Chtělo se mi umřít. Sice bych se nedovážila tvrdit, že to byla ta nejhorší věc, co se mi kdy v životě stala, ale bezpochyby to byl jeden z těch okamžiků, do nichž bych se chtěla vrátit a udělat věci jinak. Nebo je vymazat po vzoru *Věčného svitu neposkvrněné mysli* a předstírat, že se nikdy nestaly. „Obarvím si vlasy, změním si jméno a odstěhuju se do Brazílie,“ odušila jsem suše.

A co udělala Jenny? Rozchechtala se. Smála se, až si uchrochtla, a pak se smála dál.

To, že se mě nesnažila utěšovat slovy, že je všechno v pohodě, znamenal, že na události, k nimž došlo před pár hodinami, nereaguju nijak přehnaně.

„Myslíš, že je ještě šance, že to nikdo neuvidí?“

Jenny ze sebe vydala zvuk, který působil dojmem, že o tom přemýšlí. „No, já bych řekla, že máš spíš smůlu. Sorry.“

Svěsila jsem hlavu a plíce se mi dmuly potlačovaným smíchem-lomeno-pláčem. „Jak moc jsem v pytlí, na škále od jedné do deseti?“

Odpověď nejdřív nepřišla, a když přece jen ano, byla úsečná a ostrá jako břitva. Pisklavé uchechtnutí, z něžž mi bylo jasné, že se Jenny smíchy celá otrásá. Řehtala se jako vřdycky, když se mi stal nějaký neuvěřitelný trapas. Jako třeba když jsem někomu zamávala, protože jsem si myslela, že mi mává – nemával, zdravil někoho za mými zády. Nebo když jsem jednou uklouzla na čerstvě vytřené podlaze a spadla přímo na prdel.

Proč bych od ní měla čekat něco jiného?

„Sal, ty jsi vážně –?“

„Jo.“

„Přede všemi?“

Odfrkla jsem si. Ani jsem na to nedokázala pomyslet, aniž by se mi zvedl žaludek. Měla jsem sto chutí zalézt do jeskyně a usnout zimním spánkem. Navěky. Bylo po všem. Život půjde dál. Za deset let si na to nikdo ani nevzpomene, ale...

Já jo. Já si to budu pamatovat navždy.

A Jenny taky. Jenny si to bude pamatovat, hlavně pokud najde videozáznam. A ona ho najde, tím jsem si byla jistá. Nejspíš už teď sjížděla všechny weby a hledala jméno Sal Casillasová mezi kompilacemi videí s názvem „Trapas týdne“.

„Mohla by ses přestat tlemit?“ obořila jsem se na ni do sluchátka, když se nepřestala pochechtávat.

Jenny se rozesmála ještě víc. „Jo, jednoho dne!“

„Vole, pokládám ti to.“

Ozvalo se ještě jedno hlasité uchechtnutí. A pak ještě jedno. A pak ještě pronikavý, hrdelní řehot. „Dej... mi... chvilku...“ sípala Jenny.

„Hele, já jsem ti zavolala, protože jsi ten nejhodnější člověk, co znám. Říkala jsem si: kdo mě v tom nevykoupe? Jenny. Jenny se mi nevysměje. Takže fakt dík.“

Jenny zalapala po dechu a pak se znovu rozesmála. Byla jsem si naprosto jistá, že si v duchu přehrává každou minutu toho, co se mi to odpoledne stalo, a užívá si, jak je to vtipné – vtipné pro kohokoli, kdo nebyl účastníkem celé události a neztrapnil se přímo před kamerami.

Odtáhla jsem mobil od ucha a namířila prst na červené tlačítko. Představovala jsem si, jak hovor ukončuju.

„Dobře, dobře, už jsem v pohodě,“ oddychovala Jenny. Byla to po-
divná dechová cvičení, která prováděla vždycky, když se potřebovala uklidnit. Nakonec se sebrala. „Fajn, *dobře*.“ Ještě naposled krátce zafu-
něla. „Tak jo. Takže říkáš, že nepřišel?“

Kulti. Za všechno, co se to odpoledne stalo, mohl on. Ne, dobře, to byla lež. Mohla jsem za to já. „Ne. Tvrdili, že má nějaké cestovní ob-
tíže nebo co. Proto mě s Gardnerem přinutili, abychom na tu tiskovku šli sami.“

Sem si doplňte vzlyk.

„To zní dost divně,“ podotkla Jenny a už to znělo skoro normálně. Skoro. Úplně jsem ji viděla, jak si drží nos a odtahuje telefon od obli-
čeje, aby se mohla znova rozchechtat. Mrcha. „Nejspíš si právě dával
brunch a prohlížel si na netu svoje reklamy.“

„Anebo si pouštěl starý záběry a kritizoval se.“

„Přepočítával si svoji sbírku hodinek –“ Kulti byl hlavní tváří jedné
značky hodinek, kam až má paměť sahala.

„Nejspíš seděl v hyperbarické komoře a četl si o sobě.“

„Ten byl dobrej.“ Zasmála jsem se, ale ve sluchátku se ozvalo dvojí
pípnutí. Na displeji se rozsvítilo dlouhé číslo s předvolbou padesát dva

a já si vmžiku uvědomila, kdo mi volá. „Hele, musím končit, uvidíme se v pondělí na tréninku. Volá mi tvůj nejlepší kámoš.“

Jenny se zasmála. „Fajn, tak ho pozdravuj.“

„Jasný.“

„Měj se, Sal.“

Zvedla jsem oči v sloup. „Jo, jo. A dobře dojed“, popřála jsem jí, než jsem hovor ukončila a přepnula na druhého volajícího.

Nestihla jsem ze sebe vymáčkout ani slovo a mužský hlas na opačném konci pronesl: „Salomé.“

Panebože. Zněl vážně. To, jak moje jméno vyslovil, zajímavě, nezřetelně, *Salomé* místo obvyklého *Sal!*, které mu z pusy vystřelovalo, jako by mi spílal, že jsem rozbila něco, co se nedá spravit. Nikdo mi nikdy neříkal celým jménem, a můj táta už vůbec ne. Myslím, že mě takhle oslovoval jen v případech, kdy byl smrtelně vážný... jako třeba když mě chtěl smrtelně vážně seřezat, protože mamka měla dojem, že jsem provedla něco spektakulárně pitomého, a chtěla po něm, aby s tím něco udělal. Jednou jsem se v patnácti během zápasu poprala a dostala jsem červenou. Táta mě nikdy doopravdy netrestal – jeho představa o trestu se omezovala na domácí práce, spoustu a spoustu domácích prací, ale když byla máma z doslechu, pochválil mi pravý hák.

Takže když pokračoval slovy: „Zdá se mi to? Je to sen?“, neubráníla jsem se úsměvu.

Stáhla jsem si z hlavy peřinu, abych s ním mohla mluvit. První, co jsem mu řekla, bylo: „Ne, jen jsi blázen.“

Táta opravdu byl blázen. Bláznivě zamilovaný, utahovala si z něj vždycky máma. Táta byl fotbalový snob, jako většina cizinců fotbalu v Americe zrovna nefandil, pokud jsem v týmu nebyla já nebo můj bratr. Nebo Reiner Kulti, přezdívaný svými fanoušky „Král“, a lidmi, co ho k smrti nenáviděli, „*Führer*“. Táta rád tvrdil, že si prostě nemůže pomoci. Kulti byl příliš dobrý, příliš talentovaný, a většinu své kariéry hrál v tátově oblíbeném týmu, kromě těch dvou sezon, které odehrál v dresu Chicago Tigers. Zkrátka Kultiho zbožňoval. Ten chlap měl

doma jen čtyři typy dresů: dres mexického národního týmu, dresy klubů, v nichž hrál Eric a klubů, za které jsem nastupovala já, a Kultiho dresy. Netřeba dodávat, že dresy s Kultiho jménem nosil mnohem častěji, než by měl někdo, jehož dvě děti profesionálně hrají fotbal, ale já jsem si to nebrala příliš osobně.

Všichni tři jsme – samozřejmě nepočítám mamku a mladší sestru – trávili hodiny a hodiny sledováním Kultiho zápasů. Ty, na které jsme se nemohli dívat živě, jsme si nahrávali na videokazety a později na DVD. Já byla dost mladá na to, aby na mě ten metr devadesát vysoký Němec udělal ten největší dojem. Jasně, Eric hrál fotbal, co jsem si pamatovala, ale Kultiho vliv na mě byl jiného typu. Byl jako magnetická přitažlivost, která mě den za dnem táhla na hřiště, takže jsem se na Erika věšela, kdykoli to šlo, protože to byl ten nejlepší hráč, jakého jsem znala.

A táta se vezl se mnou, uctíval Kultiho stejně zbožně jako já.

„Seděl jsem u jídla, když vtom do domu vrazil tvůj bratranec,“ vykládal táta – naši byli právě v Mexiku na návštěvě u mé tety – „a prý ať si zapnu zprávy.“

A bylo to tady...

„*Jak to, žes mi nic neřekla?*“

„Nemohla jsem! Měli jsme zakázané o tom mluvit, dokud to nebude oficiální, a já to zjistila těsně předtím, než mě donutili jít na tu tiskovku.“

Rozhostilo se ticho, táta se zajíknul. Vymáčkl ze sebe něco, co znělo jako tlumené *Dios mío*. „Tys měla tiskovku?“ zeptal se šeptem. Nemohl tomu uvěřit.

Takže ji neviděl. Díkybohu. „Byla přesně tak příšerná, jak si představuješ,“ ujistila jsem ho.

Táta se znovu odmlčel, snažil se vstřebat a přebrat si v hlavě, co jsem mu právě řekla. Nakonec se zjevně rozhodl nechat prozatím moji neschopnost před kamerami stranou. „Je to pravda?“ zeptal se. „Vážně je tvůj nový trenér?“ Položil tu otázku tak váhavě, tak pomalu, že

i kdyby šlo ho milovat ještě víc – což nešlo – v tu chvíli bych ho samou láskou snědla.

Z nějakého podivného důvodu mi hlavou bleskla vzpomínka na fotku Kultiho těsně před třicítkou, kterou jsem měla ve druháku na střední nalepenou na sešitě na matiku. „Jo, je to pravda. Marcy je pryč, takže teď je naším novým asistentem trenéra.“

Táta roztřeseně vydechl. „Já asi omdlím,“ zamumlal.

Vyprskla jsem smíchy, ale zároveň jsem potlačovala zívnutí. Zůstala jsem dlouho vzhůru a dívala se v televizi na jeden díl britského komediálního seriálu za druhým, dokud jsem nesebrala dost odvahy, abych zavolala Jenny. Věděla jsem, že už musí být skoro půlnoc, což bylo hodně po mojí obvyklé staromilské večerce v deset, maximálně v jedenáct, pokud jsem si náhodou chtěla vyhodit z kopýtka. Jenny ale byla stále v Iowě, takže mi bylo jasné, že je ještě vzhůru. „Ty jsi strašně dramatickejš.“

„Dramatická je tvoje sestra,“ odpálkoval mě.

Tím mě dostal.

„A nelžeš mi?“ Mluvil pořád španělsky, a tím mluvil myslím spíš sípal a přerývaně oddechoval.

Zaúpěla jsem a srolovala si peřinu až k pasu. „Ne, tati. Ježíšikriste. Je to fakt pravda. Pan Cordero – náš generální ředitel, ten blbec, co jsem ti o něm říkala – hned potom poslal celému týmu mail,“ vysvětlovala jsem.

Táta chvíli mlčel, jediné, co jsem ze sluchátka slyšela, bylo jeho od-
dychování. Z jeho reakce se mi trochu chtělo umřít. Ačkoli mě nepřekvapilo, že ho to takhle vzalo – spíš by mi bylo divné, kdyby se necho-
val, jako by tohle byl nejlepší okamžik jeho života. „Točí se mi hlava –“

Ten chlap byl vrchol směšnosti.

Rozhostilo se další ticho a tenounký hlásek, na míle vzdálený muž, který dokázal buráct „GÓÓÓÓÓÓÓÓÓÓ!“ tak nahlas, že ho slyšela celá čtvrť, zaskřehotal: „Moje ruce – třesou se mi ruce –“ Přешel zase do angličtiny, hlas mu přeskakoval.

Celá jsem se otráasala smíchy. „Nech toho.“

„Sal.“ Jeho hlas zněl slabě, až příliš tiše na člověka, který mluvil jen ve dvou tóninách: hlasitě a ještě hlasitěji. „*Voy a llorar*. Budeš s ním na stejném hřišti.“

Už jsem to nevydržela. Začínala jsem mít z potlačovaného smíchu křeče v břiše. O Erikovi jsem se nezmínila, ani jeden z nás na ten zážitek nemohl zapomenout, ale taková už je pravá láska – slepá a bezpodmínečná. „Tati, přestaň.“ Nemohla jsem zadržet smích, protože jak jsem ho znala, myslel to zcela upřímně.

Táta nikdy moc nebrečel. Rozplakal se, když mě povolali do dívčí reprezentace do sedmnácti let, a pak když jsem přešla do národního týmu do dvaceti let. Potom jsem ho se slzami v očích viděla už jen v den, kdy mu umřel táta. Když jsem se dostala do profesionálního klubu, už jen zářil, zjevně mi věřil víc, než jsem si věřila sama. Myslím, že jsem tehdy byla tak nervózní, že jsem byla zpocená až na zadku.

„Bude tě trénovat,“ vypískl, a tím myslím doopravdy vypískl.

„Já vím,“ zasmála jsem se. „Už mi přišlo asi deset e-mailů od lidí, co chtějí, abych jim to potvrdila. Jste všichni šílení.“

„On tě bude trénovat,“ zopakoval prostě táta.

Tentokrát jsem si musela stisknout kořen nosu, abych zadržela smích. „Řeknu ti, kdy budeme mít otevřený trénink, aby ses s ním mohl přijít seznámit.“

V tu chvíli táta znovu překročil meze. „Sal – Sal, nikomu to neříkej, ale jsi moje nejoblíbenější dcera.“

Panebože. „Tati –“

Někde v pozadí se ozval křik, který zněl podezřele jako moje mladší sestra, načež táta podle všeho odtáhl mobil od ucha a zařval: „*To byl jen vtip!... Včera jsi mi řekla, že mě nenávidíš, te acuerdas? Proč bys měla být moje nejoblíbenější dcera ty, když tvrdíš, že si přeješ, abych nebyl tvůj táta?*“ A pak zajechel ještě něco. Nakonec rezignovaně vzdychl a vrátil se k telefonu. „Ta holka, *mi hija*. Netuším, co si s ní počít.“

„To mě mrzí.“ A částečně mě to vážně mrzelo. Nedokázala jsem si ani představit, jako obtížné pro moji mladší sestru musí být to, že je

úplně jiná než Eric a já. Naši se ji snažili vést k různým koníčkům, ale ona u ničeho nevydržela, ani se moc nesnažila. Jak jsem rodičům neustále opakovala, bylo na ní, aby si našla svoji cestu.

„Ay. Ale asi si nemůžu moc stěžovat. Vydrž chvíli – Ceci, *que quieres?*“ A pak zase zmizel, aby ještě chvíli křičel na moji sestru.

Seděla jsem s telefonem u ucha, na posteli přes tři tisíce kilometrů od místa, kde jsem vyrostla, a snažila se srovnat s představou, že Reiner Kulti – *ten* Reiner Kulti – bude můj trenér. Silou vůle jsem spolkla nervozitu a napjaté očekávání.

O nic nejde.

Jasně.

Teď jsem se hlavně potřebovala dát rychle dohromady a soustředit se, abych zvládla předsezónní přípravu a pojistila si místo v základu. Musela bych to královsky podělat, abych příští sezonu nebyla v základní jedenáctce, ale občas se stávají hodně nečekané věci. A já si se svými šancemi nechtěla zahrávat.

A s touhle myšlenkou jsem nakonec dokončila rozhovor s tátou, a pak jsem ležela v posteli a v duchu jsem si vymlouvala nápad jít si ještě zaběhat. Moje tělo potřebovalo odpočinek. Deset minut jsem tupě civěla do zdi, než jsem konečně sama sebe přesvědčila, že klidně můžu jít běhat až ráno a bude to v pohodě.

Když jsem byla mladší, jeden z mých oblíbených koučů nás k trénování motivoval slovy: „*Být připravený na válku je jedním z nejúčinnějších způsobů, jak zachovat mír.*“

V mém životě mír nebude, pokud nebudu na tréninku podávat ty nejlepší výkony, ať už tam Král Kulti je, nebo není.

Kapitola třetí

„Dneska je schůze v pátém patře, Sal, konferenční místnost 3C.“ Sekuriták mi po žulovém pultu posunul návštěvnickou kartičku a mrkl na mě.

„Díky. Uvidíme se pak.“ Kývla jsem na něj a věnovala mu zářivý úsměv, ale oči jsem nemohla spustit z obří nástěnné malby za ním. Hrála všemi barvami jako živá, byla namalovaná podle fotek, desítek snímků hráček Houston Pipers a mužského týmu Wreckers. Wreckers byli hlavním týmem, ženský tým byl přidružený a spadal pod stejného majitele a vedení. Vždycky jsem si v duchu s láskou říkala, že jsme jako adoptované děti, dostaly jsme se do rodiny až roky potom, co mužský tým vybojoval svoje úspěchy, a majitelé teď vkládali svoje sny a naděje do nás. Proč ženský tým pojmenovali Pipers – Dudáci –, to jsem netušila. Nejspíš to byl ten nejhorší název, jaký jsem kdy slyšela, z nějakého důvodu to ve mně evokovalo erekci.

Jednou z postav nástěnné malby jsem byla já, přímo uprostřed, ruce nad hlavou v oslavě jednoho gólu, který jsem dala v předminulé sezóně. Budu o tom obrazu muset říct tátovi, kladla jsem si v duchu na srdce, když jsem si to nové umělecké dílo v lobby prohlížela. Když jsem tu byla posledně za trenérem Gardnerem, moc jsem si malbu neprohlížela. Hlavní sídlo klubů Pipers a Wreckers bylo každopádně impozantní, budova byla stará sotva pár let a stála v rychle se rozvíjející čtvrti jen kousek od centra města.

Od tiskovky utekly tři dny a já zatím od nikoho neslyšela žádnou poznámku o tom mém kolosálním trapasu. Nic. Nikdo mi nevolal,

nepřišla mi ani jedna esemeska nebo e-mail, nikdo se neozýval s tím, že by něco viděl. Sice jsem byla zvyklá na to, že si ze mě lidi dělají legraci, že si mě dobírají za to, co mám ráda nebo jak se oblékám, takže jsem na to byla připravená.

Ale stejně.

Děsila jsem se okamžiku, kdy se to video dostane na veřejnost, ale tu obavu jsem prozatím uklidila až na dno své mysli. Priority. Měla jsem svoje priority, třeba zrovna dnes.

Dneska bylo v plánu setkání mužstva a realizačního týmu, byla to úvodní schůze předtím, než měly začít tréninky. Sloužila hlavně k tomu, aby se všichni seznámili s pravidly, tréninkovým plánem a harmonogramy, a spoustou dalších podružností, které jsme obvykle pouštěli jedním uchem tam a druhým ven.

Najít konferenční místnost 3C nebylo těžké. Zatím tu čekalo jen pár lidí, a tak jsem zamávala několika holkám z týmu, pozdravila se s nimi a usadila se zhruba v půlce sálu. Trenér Gardner, který mě po té tiskovce objal a ze všech sil se snažil udržet smích, se v rohu místnosti bavil s několika asistenty.

Někdo zapištěl.

„Sal!“ Byla to Jenny, moje nejoblíbenější brankářka na světě. Byla napůl Japonka, z druhé poloviny měla předky ze všech možných koutů Evropy a pyšnila se tou nejlepší pletí, jakou jsem kdy na někom viděla. Byla vysoká, hezká a přátelská. Dřív jsem ji z duše nesnášela – kamarádsky – protože když jsme ještě hrály proti sobě, zablokovala víc než dost mých gólových střel. Bylo dost nefér, že někomu šlo, na co sáhl, a ještě k tomu byl hezký a chytrý, ale Jenny byla tak milá a hodná, že moje nenávisť neměla dlouhého trvání.

„Jenouši.“ Zamávala jsem jí a Jenny ukázala na židli vedle sebe a mávnutím mi naznačila, ať si jdu honem sednout k ní. Mávla jsem na několik dalších hráček, které jsem znala. Většina z nich se podezíravě rozhlížela. Bože můj. Rychle jsem zalétla pohledem k hloučku trenérů, jestli se mezi nimi neschovává Kulti.

Nebyl tam.

Nech toho, Sal. Soustřed' se.

Jenny se narovнала, aby mě mohla obejmout. „Moc ráda tě vidím,“ jásala. Většina hráček nežila v Houstonu celoročně a Jenny byla jednou z nich. Pokaždé, když skončila sezona, vrátila se domů do Iowy. Tohle bude naše třetí společná sezona. Já sama jsem nebydlela zas tak daleko od domova – k rodičům do San Antonia jsem to autem měla zhruba tři hodiny – a žít v Houstonu mi navzdory vlhkému podnebí nevadilo.

V konferenční místnosti to bzučelo. Hráči a hráčky se rozhlíželi, ovzduší ztěžklo očekáváním. Musela jsem si opakovaně připomínat, abych se taky nerozhlížela. Přistihla jsem Jenny, jak hledá v kabelce rtěnku a pokukuje kolem, a když si všimla, že vidím, co dělá, zrudla až za ušima.

„Já si fakt myslím, že zas tak o moc nejde,“ prohodila a já jí věřila. „Ale... víš jak, napůl čekám, že sem přijde s andělskými křídly na kopačkách a svatozáří nad hlavou, vzhledem k tomu, že ho tu všichni považují skoro za boha.“ Jenny se na chvílku odmlčela a pak spěšně dodala: „Teda za boha na hřišti, samozřejmě.“

Přikývla jsem a mrkla na ni. „Mhm, jak říkáš,“ popichovala jsem ji. Moc dobře jsem věděla, jací chlapi se jí obvykle líbí, a rozhodně to nebyli bruneti, kteří hráli fotbal. Její přítel, se kterým chodila už dva roky, byl dvoumetrový habán, sprinter, který na poslední olympiádě vyhrál jednu bronzovou a jednu stříbrnou medaili a stehna měl široká jako já hrudník. Vejtaha.

Jenny se zamračila. „Nenuť mě, abych vytáhla ty obrázky, co jsem viděla u vašich.“

Sakra. Měla mě v hrsti a z jejího veselého úšklebku bylo jasné, že to moc dobře ví. Když se mnou jednou jela na návštěvu k mým rodičům, mamka odněkud vyhrabala staré fotky z mého mládí, a několik z nich jasně dokládalo moji posedlost Kultim. Myslím, že nejvíc kompromitující byly tři po sobě jdoucí narozeninové fotografie, na kterých jsem se usmívala nad dortem s jeho podobiznou.

„Ahoj, Jenny,“ zatrylkoval nad mojí hlavou známý hlas a skoro ve stejný okamžik mě zezadu za hlavu chytily dvě ruce a zmáčkly mi tváře. Pak se mi nad hlavou objevila dvě hnědá kukadla. „Ahoj, Sally.“

Zapíchla jsem do prostoru mezi těma hnědýma očima prst. Jejich majitelka měla tmavě blond vlasy, jako obvykle zastřižené nakrátko. Jakákoli jiná dívka by s takovým účesem vypadala jako roztomilý di-blík, ale tahle ne. „Harlow, už se mi po tobě stýskalo,“ řekla jsem nejlepší obráncyni v celé zemi.

Harlow Williamsová byla skutečně nejlepší a z dobrého důvodu. Byla trochu strašidelná. Mimo hřiště neuvěřitelně milá, ale když se proti vám řítila na trávníku, ty prastaré pudy sebezáchovy, s nimiž se rodí každá lidská bytost, ve vás ječely, ať vezmete nohy na ramena a pelášíte od ní pryč.

Ne náhodou se jí říkalo Zvíře.

Harlow mi místo odpovědi stiskla nos, takže jsem nemohla dýchat. „Mně se po tobě taky stýskalo. Máš něco k snědku?“ zeptala se a dál se nade mnou nakláněla, aby mi viděla do tváře.

Samozřejmě, že jsem s sebou měla jídlo. Vytáhla jsem z tašky tři proteinové tyčinky a tu s příchutí burákového másla, její nejoblíbenější, jsem jí podala.

„A přesně kvůli tomuhle ti vždycky kryju záda,“ řekla Harlow a spokojeně vzdychla. „Díky, Sal. Potom za tebou přijdu, abys mi vy-klopila, co všechno jsi přes léto dělala.“

„Jasná věc.“

Harlow mě trochu moc tvrdě poplácala po hlavě a pak si sedla na jednu ze židlí u stolu. Naklonila se a zakmitala na nás prsty. Pak si kousla do tyčinky. Já a Jenny jsme se na sebe zašklebily. Všechny tři jsme spolu hrály v národním týmu, když jsem ještě byla jeho součástí, takže jsme se znaly ze všech nejlíp.

„To je prdlouš.“

Jenny přikývla. „Jo, to je. Pamatuješ, jak to do tebe jednou při tréninku napálila?“

Jen z té připomínky mě rozbrnělo rameno. To Harlow mohla za to, že jsem v něm cítila chronickou bolest. „Jo, nemohla jsem pak tři týdny hrát. Jasně, že si to pamatuju.“ Snažila jsem se ji obejít s míčem a se zlou jsem se potázala, měla jsem to rameno vykloubené. Už nikdy víc. Sice jsem obvykle před agresivními hráčkami nezdrhala, ale Harlow byla něco jiného.

Když dorazili všichni, Gardner tleskl do dlaní a přivítal nás na předsezónní přípravě. Skoro všichni v místnosti se nechápavě rozhlíželi, jako by se ptali, proč už začíná, když tu zcela očividně někdo chybí. Kouč Gardner si ale buď nevšiml, že ho nikdo neposlouchá, anebo mu to bylo jedno, protože se nerozpakoval a spustil.

Pokud byl někdo překvapený, že muž, který dokázal odehrát utkání s chřipkou nebo i se zlomeninou, není na první týmové schůzi, nechal si to pro sebe. Nikdo ani nemukl. Kulti míval takřkajíc stoprocentní docházku, ani živelní pohroma by mu nezabránila dostat se na hřiště.

„Jak víte, Marcy letos v létě odešla trénovat na univerzitu v Mobile, a tak vedení klubu oslovilo několik potenciálních uchazečů o post asistenta trenéra, který svým odchodem uvolnila. A měli jsme štěstí, před pár dny se nám pozici povedlo obsadit. Novým asistentem trenéra bude Reiner Kulti – jistě vám ho nemusím zdlouhavě představovat.“

Pár lidí v místnosti syкло. Copak nečetli e-maily? Nebo nekoukali aspoň na televizi? „Vím, že jste všechny profesionálky, dámy,“ pokračoval kouč, „ale pro jistotu: je to pro vás trenér Kulti. Nebudete mu říkat ani Reiner, ani *Král*, a pokud od některé z vás zaslechnu *Führer*, padáte z týmu. Je to jasné? Ještě se tu staví Sheena z PR a vysvětlí vám, co můžete dávat na sociální síť, a co ne. Já vás jen prosím, řiďte se svým rozumem.“

Já bych Kultimu beztak nikdy v životě *Führer* neřekla, ale s takovými výhrůžkami jsem na to pro jistotu nechtěla ani myslet. Z toho, do jak rozpačitého ticha pronesl Gardner zbytek projevu, mi bylo jasné,

že ostatní mají stejný pocit. Byly jsme profesionálky. Kromě národáku jsem v životě nepotkala tolik cílevědomých a soutěživých lidí.

A teď jsme tu seděly jako ve školce, omráčeně zíraly a nepřítomně příkyvovaly Gardnerovu varování, že stačí jeden chybný krok a můžeme v týmu skončit.

Prosedět celou sezonu na lavičce náhradníků? Nebo dokonce z klubu úplně odejít? Jasně, tak to ani omylem.

Vnímat jsem ho znovu začala, až když skoro končil. Vyjmenoval nám šest nových posíl kádrů a pak nám vyložil, co od nás v nové sezoně očekává – najít ideální kombinaci talentů, které náš tým další rok v řadě dotáhnou až na vrchol. Pak dodal ještě něco o přístupu do tělocvičny místní vysoké školy a rozdál nám seznam toho, co se po nás bude chtít mimo hřiště. Stejnou řeč k nám držel každý rok před začátkem sezony.

Až na to, že mi ještě nikdy nikdo nehrozil, že mě vykopne z týmu, když budu špatně mluvit o trenérovi, který za rok vydělá víc peněz než my ostatní za celý život.

Dřela jsem dost dlouho a dost tvrdě, než abych si něčím takovým zkazila kariéru.

Ne, díky a jděte s tím do hajzlu.

Gardner pak ještě vyložil, na co se zaměříme v těch šesti týdnech mezi začátkem přípravy a zahájením sezony. Představil nám zbytek realizačního týmu a pak už se ujala slova Sheena, ta holka z PR, která během té naší trapné tiskovky jen tak stála a dívala se, jak ze sebe dělám blbce.

Kulti, Kulti, pořád jenom Kulti.

„...jeho přítomnost přitáhne k týmu hodně pozornosti. Potřebujeme zájmu médií a veřejnosti využít a zúročit ho v náš prospěch, je to pozitivní věc, velmi užitečný nástroj, jak zajistit, aby se ženská liga nadále rozvíjela...“

Já to věděla! Bylo mi jasné, že sem Kultiho přivedli jen proto, aby si zvýšili publicitu.

„...pokud vás média kontaktují, zaveďte řeč na tým a na ligu. Dávejte najevo nadšení...”

Nadšení?

„...pan Kulti by měl dorazit během zítřka...”

Jenny mě pod stolem kopla do nohy.

* * *

S tím, že kvůli vysloužilému německému reprezentantovi se na klub upře hodně pozornosti, si tedy legraci nedělali. První trénink býval obvykle tichá událost, hráčky se na něj sjížděly v minivanech, ale najednou tu byly přehršle aut z půjčoven a několik přenosových vozů. Byli tu lidé z televizí, krucinál. Zajela jsem na parkoviště, po němž se ploužili lidé. V několika z nich jsem poznala spoluhráčky, ale jinak to byli cizinci: novináři, reportéři, blogeri a možná dokonce Kultiho fanoušci. Doufala jsem, že ti budou v převaze, ale moc velké naděje jsem si nedělala.

První trénink vlastně ani nebyl opravdový trénink, byly to jen každoroční testy fyziky, aby se ukázalo, jak na tom kdo po létě je. O nic nešlo, a přece tu bylo tolik lidí...

Žaludek se mi sevřel úzkostí. Zhluboka jsem se nadechla, abych ten pocit zahнала.

Nezabralo to.

Ještě jeden hluboký nádech, a pak další, a když jsem se nadechovala potřetí, auto bylo zaparkované. Povedlo se mi pocuchané nervy uklidnit aspoň natolik, abych byla schopná vystoupit z auta a nevypadala u toho, že mě sužuje ranní nevolnost. Pět vteřin poté, co jsem z kufru auta vytáhla svoji sportovní tašku, jsem to uslyšela. „Casillasová!”

Krucinál.

„Sal Casillasová! Máte na mě minutku?” volal mužský hlas.

Přehodila jsem si tašku přes rameno a ohlédla se. Spatřila jsem chlápka, který se oddělil z hloučku cizích lidí a zamával na mě. Srdce mi spadlo do kalhot. Vyloudila jsem na tváři úsměv a přiměla se mu

zamávání opětovat. Nebyla to jeho vina, že se před kamerou měním v nervózní koktající trosku.

„Jasně,“ odpověděla jsem přesvědčivě. Fyzické testy měly začít až za dvacet minut, ale musela jsem se jít připravit.

„Jak se máte? Já jsem Steven Cooper ze *Sports Daily*,“ představil se chlap a potřásl mi rukou. „Mám jen pár otázek, jestli je to v pohodě?“

Kývla jsem. „Do toho.“

„Budu si to nahrávat, jako dokumentaci.“ Ukázal mi diktafon, který svíral v ruce, a zapnul tlačítko start. „Na co se v nadcházející sezoně nejvíc těšíte?“ vypálil první otázku.

„Nejvíc se těším na to, až ta sezona doopravdy začne. Máme v mužstvu i v realizačním týmu nováčky, takže se těším, jak nám to spolu bude klapat.“ Zněla jsem jako rozumný dospělý člověk, a ne jako někdo, kdo si právě málem nadělal do kalhot. Byla jsem na sebe hrdá.

„Co si myslíte o tom, že na post asistenta trenéra Pipers nastoupil Reiner Kulti?“

Na stejnou otázku jsem odpovídala už na té pekelné tiskovce před pár dny. „Ještě mi to pořád nedochází. Jsem nadšená. Myslím, že je super, že nám bude pomáhat někdo, kdo má tolik zkušeností.“

„Nemáte pocit, že je to na post trenéra nezvyklá volba?“

Začínaly se mi potit ruce, rychle jsem je strčila do kapes. Tyhle rozhovory bývaly většinou v pohodě, ale občas se měnily v časovanou bombu. Už párkrát jsem plácla nějakou blbost, což můj strach z rozhovorů nijak neumenšilo.

„Může se to možná zdát zvláštní, ale není to nic špatného. Existují důvody, proč byl jmenován nejlepším fotbalistou světa víckrát než kdokoli jiný. Ví, co obnáší být nejlepší ze všech, a o to usilují všichni hráči a hráčky. Navíc si myslím, že není fér ho zpochybňovat, když ještě ani nedostal šanci ukázat, co umí,“ zpražila jsem ho.

Reportér mě probodl nevěřicným pohledem, jako by si myslel, že žvaním kraviny, ale nehádal se se mnou. „Dobře. Jaký výsledek v téhle sezoně pro Pipers očekáváte? Dostanete se zase do finále?“

„Máme to v plánu,“ usmála jsem se na něj. „Už budu muset jít, takže pokud už nemáte další otázky...?“

„Ještě jednu. Plánujete se v nejbližší době vrátit do národního týmu?“

Otevřela jsem pusu a chvíli na něj jen tak třesla oči. Pak jsem pusu zavřela. Zhoupala jsem se na patách a otřela si dlaně o šortky. „V nejbližší době to neplánuju. Teď se chci soustředit na klubovou sezonu.“ Ztěžka jsem polkla a napřáhla k němu pravici. O vteřinu později jsem už maširovala na hřiště a dívala se, jak si novináři k rozhovorům odchytávají další holky z týmu. Zavolali na mě další dva reportéři, ale já je s omluvou odmítla. Musela jsem se před testy fyzicky protáhnout.

Testy fyzické zdatnosti se skládaly z hodiny sprintování, posilování horní části trupu, což jsou v překladu kliky až do aleluja, a nekončících sérií pekelných dřepů. K tomu další formy mučení, které za tímto účelem nedávno vyvinula naše stará dobrá kondiční trenérka. Hodně lidí se dnešku bálo, ale mně nevádí dát si trochu do těla. Byla to zábava? Ne. Ale já cvičila hodně celý rok, abych pak při prvním zápase sezony nefuněla jako lokomotiva, a taky jsem ráda byla ze všech nejrychlejší. Jestli to někomu vadí, ať jde klidně někam.

Měla jsem dobrý důvod, proč dřít víc než všichni ostatní. Byla jsem rychlá, ale rozhodně jsem nemládla, a můj pochroumaný kotník na tom taky nebyl bůhvíjak. Pak tu bylo moje koleno, s nímž jsem se trápila posledních deset let. Takové věci se daly vynahradit jedině tím, že nevyměknete, že se o sebe budete pečlivě starat, a nebudete nic brát jako hotovou věc.

Zrovna jsem hodila svoje věci na kraj hrací plochy, když to konečně přišlo.

„Pane. *Božeee*,“ zavzdychala jedna z holek, kterou jsem moc neznala, a já se konečně probírala a začala se soustředit.

A zahlédla jsem ho. Byl tu. Byl *tady*.

K čertu. Je po mně.

Metr devadesát, hnědé vlasy, pětinasobný nejlepší hráč světa, stál

přímo tady a bavil se s kondiční trenérkou, zlou babicí, která s nikým neměla slitování.

Sakra. Rychle jsem si vjela rukama do vlasů, abych se ujistila, že mi za těch pět minut, co jsem byla venku z auta, nezkrepatěly, ale pak jsem se zarazila. Co to krucinál blbnu? Okamžitě jsem ruce zase svěsila. Když jsem hrála, nikdy mi nezáleželo na tom, jak vypadám. Teda, vlastně nejen když jsem hrála. Prostě mi na vzhledu nezáleželo a tečka. Stačilo mi, aby mi vlasy nelezly do obličeje, a oholit si podpaží a nohy a bylo to. Párkrát týdně jsem si trhala obočí a měla jsem slabost pro domácí pleťové masky, ale víc úsilí jsem péči o zevnějšek nevěnovala. A když jsem si náhodou místo tepláků vzala džíny, lidi se mě ptali, kam jdu tak vymóděná. Jo, tak špatné to se mnou bylo.

Na poslední rande jsem šla ve sportovní čelence a pusu jsem si přetřela maximálně jelením lojem. A teď jsem si tu najednou upravovala účes. Ježíšikriste.

Aby bylo jasno a abych si udržela aspoň nějakou hrdost, myslím, že jsem se nikdy navenek nechovala jako šílená fanyinka. Pár fotbalistů se mi líbilo natolik, že jsem kvůli nim zčervenala, a pak jsem jednou ve čtrnácti byla na koncertě Justina Timberlakea a on se dotkl mojí ruky, z čehož jsem málem padla do mdlob... ale to bylo tak zhruba všechno. Ale vidět fotbalového mistra, jak stojí na straně hrací plochy v modrobílém tréninkovém dresu a teplácích bylo... prostě moc.

Strašně. Moc.

Reiner Kulti přikyvoval něčemu, co říkala ta stará sadistická dáblice, a mně bylo... divně.

K mé nezměrné hrůze se v mém nitru probralo mé třináctileté já, to, které plánovalo si tohoto muže vzít a mít s ním kopu fotbalových superdětí, vystrčilo hlavu a připomnělo mi, jaká jsem kdysi byla. Přísahám, že se mi sevřelo srdce a obě podpažní jamky se mi zároveň začaly potit. Byla jsem z něj na větvi, jinak se to nedalo popsat. Totálně na větvi.

Protože... *Reiner Kulti*.

Král.

Nejlepší fotbalista, který kdy spatřil světlo...

Ne, takhle to nepůjde. V žádném případě. Můj rozum mi velel, že vzdychat nad ním k ničemu nepovede. Na takové kraviny jsem byla už moc stará a z toho platonického zamilování jsem se vyléčila už před deseti lety, když jsem v duchu poslala do hajzlu toho chlapa, co se oženil s jinou a pak návdavkem ukončil kariéru mého bratra jen chvíli potom, co pořádně začala. Kulti byl jen muž. Zavřela jsem oči a pomyslela na první věc, která mě mohla dostat z toho transu.

Hovno.

Kulti kadí.

Kadí.

Fajn. To stačilo, probrala jsem se. Představovala jsem si ho, jak trůní na záchodové míse, abych si připomněla, že je to jen normální chlap se stejnými potřebami jako každý jiný. Tohle jsem přece věděla – už dávno. Je to prostě jen chlap, který se narodil svým rodičům a kadil a čůral a spal jako my ostatní. Kadil, kadil, kadil, *hovno, hovno, hovno.*

Tak.

A bylo to v pohodě. Úplně v pohodě.

Dokud mě Jenny znenadání nedloubla loktem do žeber, div nepřimáčkla svůj nos na můj a upřela na mě bláznivě vytřeštěné oči. Sotva znatelně kývla hlavou směrem ke Kultimu. Univerzální gesto, které mezi sebou kamarádky na celém světě používají, když chtějí naznačit *támhle stojí ten kluk, co se ti líbí, vidíš?*

Ta mrcha. Taký jsem na ni vykulila oči a bezhlasně vyslovila „sklapi,“ tak, aby se moje rty moc nehýbaly.

A jako každá dobrá kamarádka mě Jenny neposlechla. Dál do mě dloubala a vrhala po mně praštěné pohledy a cukala hlavou směrem ke Kultimu, snažila se být nenápadná, ale ani trochu se jí to nedařilo. Moc dlouho jsem si ho neprohlížela, stačil mi jeden krátký pohled z patnácti metrů, a pak ještě jedno letmé kouknutí.

Kadí. Nezapomeň: kadí. Tak.

Ticho, které se na hřišti rozhostilo, výmluvně vyjadřovalo, co si všichni myslí, ale nemůžou nahlas říct.

Ale trubka Jenny do mě drkla nohou, zatímco jsme se mazaly opalovacím krémem, a když zachytila můj pohled, zakřenila se od ucha k uchu, čehož jsem si ze všech sil snažila nevšímat, protože mě vždycky rozesmála. V hloubi duše jsem věděla, že mě jen tak na pokoji nechá. Nikdy. Té své zaláskovanosti a posedlosti jsem se zbavila v sedmnácti, když mi konečně došlo, že nemám šanci si proti němu někdy zahrát – jasně – a taky... že nemám šanci, že by si mě někdy všiml, že by mohl mít zájem o Američanku argentinsko-mexického původu o třináct let mladší než on sám, která se beztak chová spíš jako kluk. V mé budoucnosti nebyla žádná svatba ani fotbalové superděti.

Byl to ten nejhorší ne-rozchod v dějinách imaginárních vztahů, s mužem, který neměl ani páru, že existuju.

Moje nebohé, nevinné srdce nevydrželo, že si jediná láska mého života bere někoho jiného – Reiner Kultu netušil, že se měl jednoho dne bezhlavě zamilovat do mě.

Ale jak už to tak s prvními a neopětovanými láskami bývá, dostala jsem se z toho. Život šel dál. A brzy nato se stalo to s Erikem a plákaty v mém pokoji se staly mementem ještě větší zrady, jíž se můj idol dopustil na klukovi, který mě vždycky s sebou bral, když šel s kamarády čekat do míče.

„Jen si to užij, ty kozo,“ ucedila jsem, když mi Jenny mazala opalovákem záda na místech, kam jsem nedosáhla.

Jenny se uchechtla a strčila do mě bokem. Vydalý jsme se na místo, kde jsme se měly rozcvičit. Už tam čekal hlouček holek. Mluvíly tišeji, než bylo obvyklé. No ano, poblíž stál Kult a spolu s ním kouč Gardner a Grace, naše týmová kapitánka a veteránka, která hrála profesionální fotbal už v době, kdy jsem ještě chodila na základku. U Pipers bude tuhle sezonu čtvrtým rokem, stejně jako já.

„Je vyšší, než jsem myslela,“ zašeptala Jen tak akorát nahlas, abych to slyšela jen já.

Nenápadně jsem se úkosem podívala směrem, kde stáli Grace a oba trenéři. Byli jsme od sebe už jen šest metrů, což bylo blíž, než jsem kdy čekala, že se k němu dostanu, a nezbývalo mi než přikývnout, protože Jenny měla pravdu. Ve srovnání s většinou útočníků – kterým se občas říká forvardi nebo, jak to popisuje moje sestra, „týpci, co se poflakují u brány soupeře a snaží se dát gól“ – byl skutečně vyšší. Nejlepší útočníci bývají spíš menší, rozhodně neměří metr devadesát nebo devadesát pět, v závislosti na tom, jakého odborníka nebo všeznála jste se zrovna ptali. Vzhledem k tomu, jak vybroušenou měl techniku a jak to uměl s míčem, bylo vážně s podivem –

Ne. Přestaň s tím, Sal.

Jo.

Kadí.

Přece se na něj zvládnou podívat bez fanynekovského slintání. Dokážu být nezaujatá. A tak jsem se o to pokusila. Vypadal udělanější než před pár lety, když končil kariéru. Jako většina fotbalistů míval vypracovanou postavu, ale z těch dlouhých běhů a sprintů byl spíš stíhlý. Teď se zdál statnější, tvář měl plnější, i šíji měl silnější a paže –

Kadí. Prdí. Čurá do pisoáru. *Fajn.*

Tak dobře.

Takže teď byl svalnatější. Z rukávu dresu mu vykukoval náznak tetování a jeho kůže měla pořád ten dokonalý barevný tón někde mezi krémově bílou a světle opálenou.

Vlasy měl pořád stejně kaštanově hnědé jako dřív, jen na spáncích lehoulince protkané šedinami. Zkrátka bylo jasné, že trochu zestárl a že už toho nenaběhal tolik, jako když byl na vrcholu kariéry. Teď vypadal spíš jako týpek z posilky než jako plavec, a na tom nebylo absolutně nic špatného.

Jenže když jsem se zaměřila na jeho obličej, něco se mi na něm nezdálo. Vždycky byl pohledný, skutečně hezký mužský, tím svým netradičním způsobem. Kultu neměl tu symetrickou tvář s vysokými lícními kostmi, které většinou společnosti u sportovců hledají, když chtějí

propagovat svoje produkty. Jeho obličej byl drsnější, z plných rtů a jasných očí mu přímo tryskal sarkasmus. Byl tak skvělý fotbalista, že během jeho kariéry nijak nezáleželo na tom, že nemá zrovna aristokratické rysy. Všechny oslnil svým sebevědomím. Pro jednu byl hladce oholený, takže ostré obrysy jeho čelisti a brady jeho mužného profilu byly všem na očích. V koutcích hnědozelených očí měl o něco víc vrásek, než mívál.

Úplně jsem zapomněla, že mu letos bude čtyřicet.

Všechny dílky skládačky byly na svém místě, a přesto jsem měla pocit, jako by do sebe nezapadaly. Bylo mi jasné, že na povrchu se na něm nic nezměnilo. Kradmo jsem si ho prohlížela, ale nemohla jsem tomu přijít na kloub a to mě štvalo. Cítila jsem, že je v něčem jiný, ale moje oči nic neodhalily. Co to bylo?

„Podá mi někdo gumu?“ houkla jedna z holek a vytrhla mě z toho skládání lidské Rubikovy kostky, které jsem v duchu provozovala.

Došlo mi, že k popruhům, které jsme používaly na protahování, stojím nejbliž já. Jeden jsem popadla a podala jí ho.

„Pojďte všechny sem!“ zavolal na nás Gardner jako ovčák svolávající svoje stádo.

Nemyslím, že by to holky moc ocenily, ale fajn. Mlčky jsme se k němu doplouzily, váhavě, jako zombie. Byly jsme jako mušky, které letí k lapači hmyzu, zářivé, lesklé věci, která nás mohla zabít. Jenže v tomhle případě byl vábničkou chlap z masa a kostí. Gardner a Kulti stáli spolu s kondiční trenérkou a potřásali si rukama s dalšími členy realizačního týmu.

Silou vůle jsem potlačila touhu polknout, protože mi bylo jasné, že některá z těch blbek okolo by to určitě viděla, a já neměla zájem dávat Jenny další munici, aby se mi mohla posmívat kvůli mé bývalé posedlosti Kultim.

„Dámy, je mi ctí vám představit našeho nového trenéra pro tuto sezonu, Reinera Kultiho. Tak, a teď rychle prolomíme ledy a pak začneme. Buďte té lásky a jedna po druhé se představte a řekněte, na jakém

postu hrajete..." Gardner se odmlčel a zakmital obočím, jako by se ptal, kdo si troufne mu do očí říct, že je to blbina jak ze základky. Už tehdy jsem to neměla ráda a teď jsem to přímo nenáviděla.

Holka, která stála ke Gardnerovi nejbliž, nehnula ani brvou a začala.

Nespouštěla jsem z Kultiho oči, sledovala jsem jeho tvář, jeho reakce. Když každá hráčka domluvila, zamrkal a pokýval hlavou. Jedna po druhé se představovaly, už jsme byly skoro v půlce kroužku, a když se ozvala Jenny, došlo mi, že bude brzo řada na mně.

„Jenny Miltonová,“ prohlásila s tím svým širokánským úsměvem, který mě vždycky nutil zakřenit se na oplátku, nezávisle na tom, jakou jsem právě měla náladu. „Brankářka. Ráda vás poznávám.“

Neušlo mi, že mu ve tváři cuknul sval, jako by se chtěl usmát. Museli byste být pořádný kakabus, abyste neocenili Jennyinu nakažlivou dobrou náladu. Byla jedním z těch lidí, co se už budí skvěle naladění a do postele jdou s úsměvem. Ale když se naštvála, nedivila bych se, kdyby někomu zakroutila krkem.

A pak přišla řada na mě a ty světle hnědé oči se s očekáváním upřely na moji tvář. *Kadí*, pomyslela jsem si. *Kadí* tak moc, že tím ucpe záchod.

Uvedla jsem sama sebe v úžas, když jsem promluvila a nekoktala jsem, ani mi nepřeskočil hlas. Jako profík. Upírala se na mě ta zeleno-hnědá okna do duše. „Ahoj, já jsem Sal Casillasová. Útočnice.“ Sice jsem spíš hrála na křídle než na hrotu, ale k čemu by teď byly detaily?

„Sal byla na tiskové konferenci,“ doplnila píaristka Sheena.

V duchu jsem se otrásla a zaslechla jsem, jak se Jenny tichounce uchechtla. Nevšímala jsem si jí. Mrcha jedna.

Když jsem se konečně odvážíla znovu vyslat pohled jeho směrem, už se na mě nedíval. Jeho pozornost se takřka okamžitě přesunula na holku vedle mě, nevěnoval mi ani moment navíc.

Dobře. Fajn.

Nejspíš bych měla mít radost, že jsem naši svatbu zrušila už před deseti lety.

Koutkem oka jsem vrhla pohled na Jenny. „Sklapni.“

Jenny počkala, dokud nedomluví další hráčka, a odpověděla: „Neřekla jsem ani slovo.“

„Ale myslela sis to.“

„Ještě jsem na to nepřestala myslet,“ přiznala šeptem, který zněl podezřele jako smích.

Zacukalo mi v oku. Ani já ne.

* * *

Sotva jsem po večeři složila hlavu na polštář, už mi zvonil telefon. Nohy mě bolely po ranním osmikilometrovém běhu, testech fyziky a po krajinářských úpravách, se kterými jsem Markovi pomáhala celé odpoledne. Vzhledem k tomu, že bylo osm večer a já měla jen hrstku přátel, kteří se obtěžovali mi volat, měla jsem vcelku přesnou představu, kdo to může být. No jistě, na displeji svítilo číslo se zahraniční předvolbou.

„Nazdar, tati,“ pozdravila jsem a přidržela si telefon u ucha ramenem.

Táta rozhodně nechodil kolem horké kaše. „Jaké to bylo?“ vyhrkl.

Jaké to bylo?

Jak bych mohla mému tátovi, zarytému fandovi Reinera Kultiho říct, že dnešní den byl jedno velké zklamání?

Zklamání. Mohla jsem si za to sama. Nikdo nám nikdy nesliboval, že nás Reiner Kulti uhrane triky a tipy, o kterých se nám ani nesnilo – a už vůbec ne v den, kdy se jen dělaly zátěžové testy, jinak známé jako tolik sprintů, kliků, dřepů a sedů lehů, až máte pocit, že hodíte šavli. Nebo jsem možná čekala, že se přece jen projeví ten jeho nechvalně proslulý temperament, výbušnost, která mu vysloužila pěknou řádku červených karet a vyloučení ze zápasu? To, že se mu říkalo *Führer*, mělo přece jen své opodstatnění, jeho vznětlivost byla jedním z důvodů, proč ho někteří milovali a jiní nenáviděli.

Dneska se ale nechoval jako buran, nebyl povýšený ani netrpělivý. Všechno, co jsem o něm slychala od lidí, kteří s ním hráli, jako by se vypařilo. Tohle byl přece muž, který dostal stopku na deset zápasů za to, že hlavou vrazil do protihráče v přátelském utkání – utkání, ve kterém o nic nešlo. Nebo se popral se soupeřem, který se zcela nepokrytě pokusil ho kopnout do kolene. Kulti byl ničitel, kterého jste chtěli sledovat dál a dál. Nebo jím aspoň býval.

Jenže dneska jen tak stál a pokyvoval, zatímco jsme se mu představovaly, a potom se buď bavil s koučem Gardnerem, anebo nás pozoroval při cvičení. Myslím, že se ani nedotkl míče. Ale ne, že bych měla čas ho moc sledovat.

Jediné, co od něj ten den kdokoli slyšel, bylo „Dobrý den.“ Dobrý den, prostý pozdrav od muže, který si pořádně zavařil, když v živém televizním přenosu z Altus Cupu zařval: „Do prdele!“

Co to se mnou sakra bylo, jak to, že jsem si chtěla stěžovat na to, že Kulti je tak odtazitý? Tak milý?

Jo, rozhodně se mnou bylo něco v nepořádku.

Odkáslala jsem si. „Bylo to v pohodě. Moc se s náma nebavil.“ A tím „moc“ jsem myslela „vůbec“. To jsem ale tátovi vykládat nehodlala.

„Aha.“ Z jeho povzdechu bylo jasné, že je zklamaný.

Připadala jsem si jako největší kazisvět.

„Jsem si jistá, že si k nám najde cestu.“ Možná. Že jo?

„*A lo mejor*.“ Možná, odpověděl mi táta stejným tónem, jaký používal, když jsem ho jako dítě o něco prosila a on věděl na sto procent, že se toho nedočkám. „Takže se nic nestalo?“

Ani jsem nemusela zavírat oči, abych si vybavila, co se ten den odehrálo. Vůbec nic. Kulti prostě jen tak postával a sledoval nás, jak běháme a provádíme nejrůznější cviky, které měly dokázat, že jsme všechny ve formě. Nehnul ani brvou, neprotočil oči, nezařval na nás, že jsme banda neschopných idiotů – další věc, kterou častoval svoje spoluhráče, když jejich výkony nebyly podle jeho představ.

„Nestalo,“ přitakala jsem podle pravdy. Možná se z něj za ty roky stal stydlín?

Jo, to určitě. Ale mohla jsem si to aspoň namlouvat. Nebo to přinejmenším říct tátovi, aby nebyl tak skleslý. Přece měl takovou radost, když se dozvěděl, že Kulti bude můj trenér.

„Ale hele, měla jsem ve všech sprintech nejlepší čas,“ pochlubila jsem se.

Zasmál se, ale tiše, skoro sklíčeně. „Šikovná holka. Běháš každé ráno?“

„Běhám, a taky jsem začala víc plavat.“ Odmlčela jsem se, když jsem v pozadí zaslechla hlas.

Táta v odpověď zamumlal: „*To je Sal, chceš s ní mluvit?... Tak dobře,*“ a pak: „Sal, mamka tě pozdravuje.“

„Tak ji taky pozdravuj.“

„*Moje dcera tě pozdravuje... ne, table je moje, ta druhá je tvoje... Ha! Ne!* Sal, jsi moje, nebo mámina?“ zeptal se mě.

„Jsem pošťákova.“

„Já to věděl!“ Konečně se od srdce zachechtal a pak si potěšeně vzdychl.

Zubila jsem se jako měsíček na hnoji. „Taky tě mám ráda, starouši.“

„Já vím, ale já tě mám ještě radši,“ zahihňal se táta.

„Jo, jasně. Zavoláš mi zase zítra? Už jsem dost hotová, potřebuju si ještě chvíli ledovat nohy.“

Táta přerývaně vydechl, ale věděla jsem, že mi nic neřekne. Jeho povzdech říkal všechno, co jsem potřebovala: bylo to něžné, bezeslovné připomenutí, že o sebe mám líp pečovat. Už jsme to osobně probírali stokrát. Já a táta jsme se chápali, uvažovali jsme stejně. Kdyby o ledování nohou mluvil můj bratr, nejspíš bych se ho zeptala, jestli náhodou neumírá, a táta by mu řekl, ať zatne zuby a vydrží. V tom byla krása toho, že jsem byla dcerou svého otce. Nebo to rozhodně byla krása toho, že jsem to byla já, a ne moje mladší sestra, se kterou byl ustavičně na nože.

„Tak dobře, zítra. Hezky se vyspi, *mi hija*.“

„Ty taky, tati. Dobrou.“

Táta mi taky popřál dobrou noc a zavěsil. Seděla jsem na posteli v přízemním bytě, který jsem si pronajímala už dva roky, a dovolila jsem svým myšlenkám, aby se vydaly ke Kultimu, k tomu, jak jen tak mlčky stál, jako zlatá socha, a jen se díval a díval.

A musela jsem si znovu připomenout, že kadí.

Kapitola čtvrtá

Následujících pár dní proběhlo bez významnějších událostí, a přesto se pořád něco dělo. Jeden den nám dělali fyzické testy, hned nato si nás měřili pro nové dresy. Po každém takovém dopoledni jsem šla do práce, kde na mě Mark dotíral, jestli už jsem mu sehnala Kultiho podpis. Potom jsem každý večer cvičila jógu nebo šla plavat nebo jsem trochu posilovala s činkami, záleželo na tom, jak moc jsem byla unavená. Nakonec jsem dorazila domů, a buď mluvila po telefonu s tátou, nebo jsem si pustila televizi.

Všichni chtěli vědět, jaký Reiner Kulti je, a já jim neměla co říct. Ať už jsme s týmem dělali cokoli, vždycky jen přišel, stoupl si do nějakého kouta a mlčky nás sledoval. S nikým se moc nebavil. Nedělal prakticky *nic*.

Takže... to bylo pro všechny, kdo se ptali, dost zklamání.

V hloubi duše jsem přemítala, jak to, že se na tu jeho apatickou mrtvolu ještě nesnesli supi. Kdyby měl někdy hluboko do kapsy, mohl si klidně jít vydělávat jako živá socha, jeden z těch týpků, co se napatlali šedou barvou a postávali na Times Square, kde vybírali drobné od turistů za to, že se s nimi vyfotí. Tak špatné to s ním bylo.

Ale o té pekelné tiskovce se nikdo nezmínil, nikdo už se neptal na tu záležitost s Kultim a mým bratrem, ani nedotírali, jestli se hodlám vrátit do reprezentace. Když se to vezme kolem a kolem, neměla jsem si vlastně na co stěžovat. Mohla jsem se chovat jako normální lidská bytost, která má svou důstojnost, a ne jako koktající blbeček,

který byl před deseti lety do toho muže, o kterém teď všichni mluvili, beznadějně zabouchnutý.

Takže, na co že jsem si to stěžovala?

* * *

Ráno před týmovým focením se ke mně přitočil jeden z novinářů. Mělo mi být jasné, jak ten rozhovor asi proběhne, už když mě oslovil: „Sálome.“ A navzdory tomu, že jsem mu výslovnost okamžitě oprávil, říkal moje jméno dál špatně. Což jsem zas tak moc neřešila, byla jsem zvyklá, že moje křestní jméno pořád někdo przní. Stávalo se to běžně.

Sálome. Salom. Salomí. Salám. Salamandr. Salmonela. Selma. Saul. Sally. Samantha.

Nebo v případě mého bratra: Trubka.

A v případě mé mladší sestry: Kráva.

Každopádně, když někdo dál mrší vaše jméno, i když ho na správnou výslovnost upozorníte, je to znamení. V tomhle případě to znamenalo, že jsem si měla hned všimnout, jaký je ten chlap pitomec.

Pokoušela jsem se ho setřást. Obvykle se mi podařilo novinářům vysmeknout a odplížit se pryč, jenže poslední dobou jich tu bylo tolik, že už to nešlo. Jakmile jsem na hřišti, kde jsme se s týmem měli fotit, zahlédla televizní reportéry a novináře s foťáky, můj žaludek udělal kotrmelec. Vůbec mi nevadilo producírovat se kolem kohokoli jen ve sportovní podprsence nebo hrát fotbal před tisíci lidmi, ale jakmile se někde poblíž zjevil objektiv, když jsem zrovna dělala něco jiného...

Ne. Ne, ne, ne.

Takže hned jak jsem je zmerčila, změnila jsem směr a snažila se je co největším obloukem obejít. Jen ať si najdou nějakou jinou oběť. Jedna ze skupinek se vrhla na naši ostřílenou kapitánku Grace. Díky Bohu. Druhá novinářská parta odchytila Harlow a mně spadl kámen ze srdce.

Ještě pět metrů. Ještě pět metrů a budu v bezpečí. Srdce mi prudce bušilo a zrak jsem upírala přímo před sebe. Hlavně nenavazovat oční kontakt...

Čtyři metry. Andělíčku, můj strážníčku, prosím...

„Sálome!“

A kruci.

Ohlédla jsem se a vydechla úlevou při zjištění, že dotyčný novinář s sebou nemá ani kameramana, ani kameru. Byl to jen blogger. Měla jsem chuť mu vlepit pus.

Prvních pár otázek nijak nevybočovalo z normálu. Jak jsem se měla po skončení minulé sezony. Jak se mi trénovalo. Koho považuju za naše největší soupeře v nadcházející sezoně.

Zrovna jsem odpovídala na poslední otázku a v duchu jsem si chystala slova o tom, že už se musím jít připravit a na shledanou. Vtom jsem z hloučku reportérů zaslechla vzrušený šum. V první chvíli jsem si říkala, že o nic nejde, a dál jsem mluvila, ale blogger začal těkat očima kamsi za moje záda, jako by vyhlížel svou další oběť. Před tréninkem na nás většinou žádní novináři nečekali, jedině když se hrálo play-off. Nebo tak to aspoň obvykle bývalo, dokud se k našemu týmu nepřipojila bývalá německá superstar.

Ted' to ale vypadalo, že kdykoli se Kulti zjevil, my ostatní jsme přestali existovat. A z výrazu bloggerovy tváře bylo jasné, že je to právě Kulti, na koho padl jeho zrak.

Zalétl očima zpátky ke mně... a zase se podíval za mě.

Kulti prošel kolem, tři lidi z médií, kteří před něj cpali kamery a diktafony a ostřelovali ho otázkami, odbyl mávnutím ruky, a mně se sevřel žaludek strachy a hněvem.

Takže on se klidně mohl chovat jako asociál, a já ne?

„Váš bratr taky hraje profesionální fotbal, ne?“ zeptal se mě blogger.

Ztěžka jsem polkla a modlila se, aby se tenhle rozhovor nezačal ubírat tím směrem, kterým se zjevně ubíral. Jenže mi bylo jasné, že to přijde. „Jo, hraje jako stoper,“ odpověděla jsem, ačkoli do očí jsem

bráchovi vždycky říkala, že hraje jako magor. „Hrál v Sacramentu, ale teď je na hostování v Evropě,“ dodala jsem. Jeho zaoceánské angažmá bylo nejspíš jediný důvod, proč mi ještě nezavolał, aby si postěžoval na Kultiho. Věděl o něm? Určitě. Ale byl držgrešle a nechťelo se mu utrácet za extra telefonát, dokud nepřijde naše obvyklé telefonické rande, které jsme měli vždycky jednou za čtrnáct dní v neděli.

Týpek mě probodl pohledem a přimhouřil oči. Bylo mi jasné, že jsem v pytlí. „Nezlomil si před lety nohu?“

Konkrétně si zlomil lýtkovou a holenní kost. Už jen z toho pomyslení mě rozbolely holeně, ale nakonec jsem se vzmohla aspoň na přikývnutí. Čím méně jsem toho řekla, tím větší šance, že neplácnu nějakou pitomost. „Před deseti lety.“

„Při zápase, že ano?“ pokračoval ve vyptávání, i když jsme oba odpověď znali.

Kretén.

To jsem vypadala jako naprostý idiot? Rozhodně jsem neměla v úmyslu ho nechat, aby ze mě dělal blbce. Na vysoké donutili všechny sportovce chodit na kurz mediální komunikace a mluvení na veřejnosti. Já sice prolezla s odřenýma ušima, ale naučila jsem se jednu věc, kterou jsem nikdy nezapomněla: nejdůležitější je mít rozhovor za všech okolností pod kontrolou. „Jo. Před deseti lety hráli proti Tigers, bratr si šel pro míč a soupeř do něj zajel.“ Chlápkovi cuklo v oku. „Šest měsíců si nezahrál.“

„A ten soupeř dostal žlutou kartu, že ano?“

A bylo to tady. Odkdy byli sportovní bloggeři hajzlíci, kteří vyhraňovali staré křivdy, když k tomu nebyl žádný důvod?

Vyloudila jsem na tváři falešný úsměv, sjela jsem ho pohledem, který říkal *jasně, vím přesně, kam tím míříš, ty paznehte*. „Ano. Ale teď už je všechno v pořádku. O nic nešlo.“ To byla lež, ale co už. Roztáhla jsem koutky ještě víc a ustoupila o krok dozadu. Neuměla jsem se chovat jako kretén, nebyla jsem od přírody taková a neměla jsem to ráda, ale nehodlala jsem ho jen tak nechat, aby vyhmátl moji slabinu

a zaútočil. Kouč Gardner nám kladl na srdce, abychom mluvily o týmu, ne o Kultim, a hlavně ne o tom, co se stalo mezi ním a Eri-cem. „Už musím jít. Nebo se ještě chcete zeptat na něco ohledně tréninku?“

Blogger zalétl očima směrem, kudy odešel Kulti a jeho pronásledovatelé. „Ne, to už je všechno. Díky.“

„Není zač.“ Ale je.

Couvla jsem, popadla ze země svoji tašku a vyrazila směrem k hřišti. Ještě jsem si musela dojít pro dres, který jsme si měly obléknout na focení profilovek, a převléct se. Někdo na hřišti vztyčil dva stany, jeden, který měl stěny, abychom se mohly převlékat aspoň v relativním soukromí, a druhý menší bez stěn, kde jsme si měly vyzvednout dres.

„Sal! Pojd' si pro věci“ zavolal na mě někdo z menšího stanu.

Došla jsem tam a cestou se rozhlížela, kdo přežil ten masakr nebo-li média. Když jsem zachytila něčí pohled, zamávala jsem na pozdrav. Ve stanu stálo jen pár lidí – dva z managementu, kteří nám rozdávali dresy, dvě hráčky a tři členové realizačního týmu.

Jedním z nich byl Kulti.

Kadí.

Dobrý, byla jsem v pohodě.

„Dobré ráno,“ zatrylkovala jsem, když jsem ke skupince došla. Rukou jsem si uhladila šortky.

Kadí, kadí, kadí, hovno, hovno, hovno.

Přítomní mi sborově odpověděli na pozdrav, dokonce i ta sadistická démonka známá jako naše kondiční trenérka, která opět stála vedle německé superhvězdy.

A tenhle německý idol teď ode mě stál jen dva metry.

Před lety jsem jednou byla v Louvru a pamatuju si, jak jsme nejdřív stáli hodiny ve frontě před muzeem, abychom se dostali dovnitř, a když jsem potom konečně uviděla Monu Lisu, byla jsem zklamaná. Obraz byl menší, než jsem čekala, a upřímně řečeno to byl prostě jen obraz. Nebylo na něm nic, kvůli čemu by měl být lepší než jiné obrazy,

aspoň podle toho, co vidělo moje laické oko. Byl to slavný a starý obraz, a to bylo všechno.

Jen tak stát pár metrů od muže, který svůj tým vedl k jednomu titulu za druhým... bylo zvláštní. Bylo to jako sen, ale hodně divný sen.

A v tom snu se mnou byl muž, který vypadal líp, než měl v devětatřiceti právo.

„Casillasová? Jsi na řadě, zlatíčko. Tady máš dres,“ zavolala na mě s úsměvem jedna z žen stojících u stolku s vyskládanými úbory.

Zamrkala jsem a pak jsem jí úsměv opětovala. Zastyděla jsem se, že mě načapala, jak sním s otevřenýma očima. „Pardon.“ Obešla jsem trenéry a vzala si od ní v igelitu zabalený dres. „Mám něco podepsat?“

Žena potřásla hlavou a podala mi desku. „Jak velkou máš nohu? Nepřečtu z toho, jestli je to třicet osm, nebo třicet devět.“

„Třicet osm,“ řekla jsem a podepsala se do chlívěčku vedle svého jména.

„Tak momentík, najdu ti ponožky.“ Otočila se ke mně zády a začala se hrabat v krabici.

„Pane Kulti, u vás mám napsaný dres velikosti M a šortky L, je to tak?“ zeptala se druhá ze zaměstnankyň, která právě nic nedělala. Její hlas zněl přiškrceně, jako by byla bez dechu. Ruce měla založené na hrudi, tiskla si je k tělu a v očích jí jiskřilo nervózním nadšením, které se jí nedařilo zakrýt.

„Přesně tak,“ zavrčel v odpověď hluboký hrdelní hlas. Měl precizní výslovnost, jen lehoulinký náznak přízvuku, který se mu po letech strávených v zemích po celém světě už dávno obrousil.

Cítila jsem z jeho hlasu vibrace až mezi lopatkami. Kolikrát jsem ho poslouchala po zápasech, jak do televize rozebírá utkání, které právě odehrál? Stokrát. *Kadí, prdí, má hemoroidy. Sal, vzpamatuj se.*

Ztěžka jsem polkla, nemohla jsem se vyrovnat s tím, jak vypadal. V dobách, kdy jsem se ještě počítala k jeho fanynkám, vystřídal snad všechny možné účesy od melíru až po číro. Teď přede mnou stál, rovně jako pravítko, vlasy měl ostříhané úplně nakrátko, paže mu volně

visely podél těla. Pod rukávem trička se mu rýsovalo tetování, tlapatý kříž – takový, jehož ramena se rozšiřují směrem ven. Z toho, co jsem si pamatovala, to nebylo velké tetování, tak dvanáctkrát dvanáct centimetrů, a už ho měl docela dlouho. Když jsem byla mladší, myslela jsem si, že je husté. Ted'... mno. Tetování mi na mužích nevadilo, ale líbily se mi spíš velké, promyšlené kérky, ne sbírka mrňavých, co spolu nesouvisí.

Ale to je fuk, na můj názor se stejně nikdo neptal. „Tady máš, Sal, už jsem je našla,“ podala mi zaměstnankyně další ve fólii zatavený balíček. „Zbytek soupravy ti dodáme brzo.“

„Super. Dík, Shelly.“ Přidržela jsem si balíčky pod paží a ještě jsem zalétla pohledem ke Kultimu, který nehnutě hleděl přímo před sebe a nikoho kromě ostatních trenérů si nevšímal. Silou vůle jsem se snažila potlačit vlnu očekávání, která se mi vzedmula v hrudi. Moje nohy se odmítaly pohnout a moje oči se od něj odmítaly odtrhnout. Nikdy v životě, za celé dětství a mládí, jsem nečekala, že se k němu octnu tak blízko. Nikdy. Ani jednou.

Ještě chvíli jsem tam rozpačitě postávala, možná jsem doufala, že se na mě podívá nebo se mnou dokonce prohodí slovo? Ale pak mi došlo, že se nedočkám ani jednoho. Kulti se díval jen před sebe, zabraný do svých myšlenek; možná chtěl, aby ho všichni nechali na pokoji, nebo to dělal úmyslně, nechtěl se mnou ztrácet čas.

To pomyslení mě udeřilo do hrudi jako ocelová pěst. Připadala jsem si jako náctiletá holka, která touží, aby si jí všiml starší kluk, a on přitom nemá ani páru, že existuje. Nejdřív naděje, pak očekávání, nakonec zklamání. Bylo to naprd. Prostě naprd.

On si mě všímat nebude. To bylo zcela jasné.

No tak dobře. Nebyla jsem sice jako Jenny, která se dokázala skamarádřit s každým, ale uměla jsem být přátelská. Tenhle chlap samozřejmě titul Sympaťáka roku hned tak nezíská, protože se neobtěžoval mi věnovat ani pohled, a to jsem stála sotva metr od něj.

No... vůbec to nebolelo. Ne, vůbec mě z toho nepíchlo u srdce.

Pak jsem si vzpomněla na to, co se stalo s tím bloggerem venku a jaké následky by taková pozornost mohla mít. Vždycky jsem se snažila být nenápadná. Prostě jsem jen chtěla hrát fotbal, to je celé.

Ještě jednou jsem zalétla pohledem k muži, který stál vedle mě, jako by se ho nic netýkalo, sebrala svoje saky paky a šla se převléknout. Nepotřebovala jsem, aby se se mnou Reiner Kulti bavil. Nepotřebovala jsem ho předtím, nebudu ho potřebovat ani teď, ani potom.

* * *

Kdybych čekala, že až se usadí prach, uplyne pár dní a Kultiho příchod už nebude taková novinka, tak se všechno uklidní, dočkala bych se hořkého zklamání.

Každý den před hřištěm nebo před hlavní budovou čekal aspoň tucet reportérů. Ať už měl tým v plánu cokoli, byli tam. Pokaždé, když jsem kolem nich musela projít, škrábala jsem si nervózně zátylek a už jsem si ho skoro rozdrásala do krve.

Snažila jsem se od nich držet co možná nejdál.

Stejně jako od našeho nového trenéra.

Abych byla upřímná, držet se od něj dál nebylo zas tak obtížné. Kulti si vybral svůj kout – osamělý kout, kde byl jen on sám a nikdo jiný, a nevylézal z něj. Podle všeho do něj občas pozval jen Gardnera, tu babiznu známou pod jménem kondiční trenérka a Grace. Jinak jen stál a díval se: občas se o pár kroků posunul a díval se dál.

„Mám pocit, že jsme tu jak v zoo,“ pošeptala mi Jenny o přestávce během posledního týmového setkání. Jednalo se o dvouhodinovou schůzi, při které se probíral harmonogram, a já měla čím dál tím větší chuť si prostě vypíchnout oko propiskou. Ošívala jsem se na židli, neměla jsem ráda tohle nicnedělání.

Moje modlitby byly vyslyšeny, když vyhlásili desetiminutovou přestávku, během které jsme se s Jenny ulily na záchod.

Podívala jsem se na její odraz v zrcadle a naschvál vykulila oči. Nej-